

Dániel könyve – Száznégyszáz

A prófétai szabály feltárása: A vizsgálati és végrehajtó ítéletek megértése az utolsó napokban

Jeff Pippenger
2024-02-29

Azon prófétai szabályt állítjuk fel, amelyet Júda törzsének Oroszlánja azonosított Dániel tizenegy utolsó hat versének felnyitására irányuló munkájában, „a vég idején”, 1989-ben, amikor a Szovjetuniót elsöpörte Ronald Reagan és Róma pápája közötti titkos szövetség. Megmutattuk, hogy Róma hármas alkalmazásai és Babilon bukása azonosítják az asszonyt és a fenevadat, amelyen ül és amely felett uralkodik a Jelenések tizenhetedik fejezetében.

A tizenhetedik és tizennyolcadik fejezetben a nő és a fenevad ábrázolása azt a fokozatos ítéletet azonosítja, amelyet Isten a modern Babilonra hoz, a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel kezdődően, és mindaddig tartva, amíg Mihály felkel, és az emberi kegyelmi idő lezárul. Ez az időszak Isten végrehajtó ítéletének első részét jelöli, amely irgalmának elegyével valósul meg. Azután pedig a hét utolsó csapással ítéleteivel már semmi irgalom nem elegyedik. E két lépés a vizsgálati ítéletben is felismerhető, amely 1844. október 22-én kezdődött. A vizsgálati ítélet a halottak megvizsgálásával és megítélésével kezdődött, és 2001. szeptember 11-én megkezdődött az élők vizsgálati ítélete.

Az élők ítélete szintén két időszakra oszlik; az első 2001. szeptember 11-én kezdődött azok kivizsgálásával és megítélésével, akik jelöltek arra, hogy a száznegyvennégyezer között legyenek, mert az ítélet Isten házában kezdődik. A halottak vizsgálati ítélete csak azokra terjedt ki, akiknek neve életük valamely időpontjában be volt írva az élet könyvébe. Azoknak a halottaknak a neveit, akik fel voltak jegyezve és nyilvántartásba voltak véve, ezután összevetették a bűnök könyvével. Ha voltak meg nem vallott bűneik, nevüket eltávolították az élet könyvből. Az élők vizsgálati ítélete úgy van meghatározva, hogy Isten házában kezdődik, míg a halottak vizsgálati ítéleténél nem volt szükség efféle meghatározásra.

Az élők vizsgálati ítéletében Isten Igéje gondosan megjelölte, hogy az a száznegyvennégyezer elpecsételésének idején tartott ítélet Jeruzsálemben, vagyis Isten egyházában kezdődött. A Biblia egy második közvetlen tanúbizonyságot is szolgáltat e tényre.

Mert itt az ideje, hogy az ítélet Isten házában kezdődjék el; és ha először rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmessé válnak az Isten evangéliumának? 1 Péter 4:17.

Az élők ítélete Jeruzsálemből, az Isten házában kezdődik, és meghatározott ideje van annak, amikor ez az ítélet kezdetét veszi. Az élők ítélete Jeruzsálemben kezdődik, amikor az íródeák tintatartója végigmegy Jeruzsálemen, és jelet tesz azokra a férfiakra és nőkre, akik sóhajtoznak és kiáltanak azokért az utálatosságokért, amelyeket az egyházban és a földön is elkövetnek.

Az az osztály, amely nem engedelmeskedik az evangéliumnak, a Jelenések hetedik fejezetében a száznegyvennégyezerrel szembeállítva azonosítatik, ahol János ott nagy sokaságként nevezi meg őket. A nagy sokaság az élő lelkeknek egy olyan osztályát jelképezi, akik az élők ítéletének időszakában ítéltetnek meg, s akik nem engedelmeskedtek teljesen Isten törvényének, mert a pápa napján, a Nap napján imádkoztak. Az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején azok, akiket az Ezékiel kilencedik fejezetében szereplő íróeszközt tartó angyal pecsételt meg, ami egyúttal a Jelenések hetedik fejezetének pecsételése is, zászlóként emeltetnek fel. Akkor azok, akik jelenleg nem engedelmeskednek az evangéliumnak, felelősségre vonatnak majd a hetedik napi szombat tekintetében.

„A múlt nemzedékeinek keresztényei azonban a vasárnapot tartották meg, abban a feltevésben, hogy ezáltal a Biblia szombatját őrzik meg; és ma is minden egyházban vannak igaz keresztények — a római katolikus közösséget sem kivéve —, akik őszintén hiszik, hogy a vasárnap az Istentől rendelt szombat. Isten elfogadja szándékuk őszinteségét és az előtte való becsületességüket. Ám amikor a vasárnap megtartását törvény fogja kikényszeríteni, és a világ megvilágosítást kap az igaz szombat kötelező voltáról, akkor mindaz, aki áthágja Isten parancsát, hogy engedelmeskedjék egy olyan előírásnak, amelynek nincs magasabb tekintélye Rómánál, ezáltal a pápaságot fogja Isten fölé helyezve tisztelni. Hódolatát Rómának és annak a hatalomnak adja, amely a Róma által elrendelt intézményt kikényszeríti. Imádja a fenevadat és annak képét. Amikor tehát az emberek elvetik azt az intézményt, amelyről Isten kijelentette, hogy az az Ő hatalmának jele, és helyette azt tisztelik, amelyet Róma az ő felsőbbbsége jeléül választott, akkor ezáltal elfogadják a Róma iránti hűség jelét — „a fenevad bélyegét”. És csak akkor, amikor a kérdés így módon világosan az emberek elé tárul, és választás elé kerülnek Isten parancsolatai és emberek parancsolatai között, akkor fogják azok, akik továbbra is a törvényszegésben maradnak, megkapni „a fenevad bélyegét”. The Great Controversy, 449.

Azoknak a zászlaja, akik el vannak pecsételve, az, aki azokat, akik nem engedelmeskednek az evangéliumnak, engedmességre hívja.

És lesz ama napon Isai gyökere, aki zászlóul áll a népek előtt; hozzá folyamodnak majd a pogányok, és nyugodalma dicsőséges lesz. És lesz ama napon, hogy az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy visszaszerezze népének maradványát, amely megmarad Asszíriából, Egyiptomból, Pathrosból, Kútból, Élamból, Sineárból, Hamátból és a tenger szigeteiről. És zászlót emel a nemzetek előtt, összegyűjti Izrael számkivetettjeit, és egybegyűjti Júda szétszórtjait a föld négy szegletéről. Ésaías 11:10–12.

Azok, akik jelenleg nem engedelmeskednek az evangéliumnak, életük idején ítéltetnek meg, ám ítéletüknek követnie kell az élő száznegyvennégyezer vizsgálati ítéletét, mert csak úgy kaphatnak figyelmeztetést, hogy a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény válsága idején meglátják a férfiakat és nőket Isten pecsétjével.

„A Szentlélek munkája az, hogy meggyőzze a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről. A világot csak úgy lehet figyelmeztetni, ha látja, hogy azok, akik hisznek az igazságban, az igazság által megszentelődve, magasztos és szent elvek szerint cselekszenek, és emelkedett, fennkölt értelemben megmutatják a választóvonalat azok között, akik megtartják Isten

parancsolatait, és azok között, akik lábbal tapodják azokat. A Lélek megszentelő munkája jelzi a különbséget azok között, akik viselik Isten pecsétjét, és azok között, akik hamis nyugalomnapot tartanak. Amikor eljön a próba, világosan megmutatkozik majd, mi a fenevad bélyege. Ez a vasárnap megtartása. Azok, akik az igazság meghallása után is továbbra is szentnek tekintik e napot, magukon viselik a bűn emberének ismertetőjegyét, aki arra gondolt, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt.” Bible Training School, 1903. december 1.

A végrehajtó ítélet, amelyben a harmadik Illés munkája beteljesedik, a hamarosan bekövetkező vasárnap törvénnyel veszi kezdetét. Két időszakból áll: az első időszakban Isten ítéletei irgalommal elegyednek azok iránt, akik most nem engedelmeskednek az evangéliumnak, ezt pedig a hét utolsó csapás követi, amelyek irgalom nélkül áradnak ki.

„A kegyelmi idő már nem tart sokáig. Isten most visszavonja visszatartó kezét a földről. Hosszú ideig szólt férfiakhoz és nőkhez Szentleke eszköze által, de nem hallgattak a hívásra. Most ítéletei által szól népéhez és a világhoz. Ezen ítéletek ideje a kegyelem ideje azok számára, akiknek még nem volt alkalmuk megismerni, mi az igazság. Az Úr gyengéden tekint majd rájuk. Irgalmas szíve megindul; keze még mindig ki van nyújtva, hogy megmentsen. Nagy sokaság vétetik fel a biztonság nyájába azok közül, akik e végső napokban először hallják majd az igazságot.” Review and Herald, 1906. november 22.

Akik nem engedelmeskednek az evangéliumnak, azok a „más juhok”, akiket Jézus megígérte, hogy elhív, és meghallják az Ő szavát, amikor hívja őket.

Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallani fogják az én szómat; és leszen egy akol és egy pásztor. János 10:16.

Az általuk hallott „hang” a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második „hangja”, amely hangosan kiált a hamarosan bekövetkező vasárnap törvény idején, amikor a nagy parázna ítélete megkétszereződik, mert megtöltötte bűnének kegyelmi próbaidejére mért poharát.

„A próféta ezt mondja: »Láttam egy másik angyalt alászállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. És teljes erejéből, hatalmas szóval kiáltott, ezt mondván: Elesett, elesett a nagy Babilon, és ördögök lakóhelyévé lett« (Jelenések 18:1, 2). Ugyanez az az üzenet, amelyet a második angyal hirdetett. Babilon elesett, »mert az ő paráznasága haragjának borából adott inni minden pogány népnek« (Jelenések 14:8). Mi az a bor? — Az ő hamis tanításai. A világnak hamis szombatot adott a negyedik parancsolat szombatja helyett, és megismételte azt a hazugságot, amelyet Sátán elsőként mondott Évának az Édenben — a lélek természetes halhatatlanságát. Sok hasonló tévedést terjesztett el szerte a világon, »emberi parancsolatokat tanítván tudomány gyanánt« (Máté 15:9).”

„Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, megtisztította a Templomot annak szentségtörő meggyalázásától. Szolgálatának utolsó cselekedetei között volt a Templom második megtisztítása. Így a világ figyelmeztetésére végzendő utolsó munkában is két különálló felhívás hangzik el az egyházakhoz. A második angyal üzenete ez: „Leomlott, leomlott Babilon, ama nagy város, mert paráznasága haragjának borából adott inni minden népnek” (Jelenések 14:8). És a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltásában egy szózat

hallatszik a mennyből, amely ezt mondja: „Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy az ő csapásaiból ne kapjatok. Mert bűnei az égig hatottak, és megemlékezett Isten az ő hamisságairól” (Jelenések 18:4, 5).” Selected Messages, 2. könyv, 118.

Az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel kezdetét veszi a progresszív végrehajtó ítélet a modern Babilon felett, és az élők ítéletének utolsó időszaka megkezdődik, mivel a két ítélet átfedi egymást. A harmadik hírnök, aki az útját készíti az Úr Szövetsége Hírnöke munkájának, azt a munkát jelképezi az élők ítéletének ideje alatt, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött, és akkor ér véget, amikor azok közül az utolsók is, akik jelenleg nem engedelmeskednek az evangéliumnak, meghallják Jelenések könyve tizennolcadik fejezetének második hangját, és kijönnek Babilonból. Ez a munka az útját készítő hírnök szolgálatának kezdetén az egyszáznegyvennégyezer templomának megtisztítását és megtisztulását azonosítja, majd az Úr Szövetsége Hírnöke számára utat készítő hírnök szolgálatának végén a nagy sokaság templomának megtisztítását és megtisztulását.

A hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején megismétlődik Isten hatalmának az a megnyilatkozása, amely pünkösdkor történt.

„Egyikünk sem fogja valaha is megkapni Isten pecsétjét, amíg jellemünkön akár egyetlen folt vagy szenny marad. Ránk van bízva, hogy kijavítsuk jellemünk fogyatkozásait, hogy a lélek templomát minden tisztátalanságtól megtisztítsuk. Akkor hull ránk a késői eső, miként a korai eső hullott a tanítványokra pünkösöd napján....”

„Mit tesztek, testvéreim, az előkészület e nagy munkájában? Akik egyesülnek a világgal, a világi formát veszik magukra, és a fenevad bélyegére készülnek. Akik bizalmatlanok önmagukkal szemben, akik megalázzák magukat Isten előtt, és a lélek megtisztításával, az igazságnak való engedelmesség által — ezek a mennyei formát veszik magukra, és arra készülnek, hogy homlokukon viseljék Isten pecsétjét. Amikor a rendelet kiadatik, és a bélyeg rányomatik, jellemük tiszta és szeplőtelen marad örökkévalóságig.” Bizonyosságtételek, 5. kötet, 214, 216.

Itt lehetne fennakadni a prófétai Igében mutatkozó látszólagos ellentmondáson, noha erre nincs szükség. A tanítványok idejében, Pünkösdkor felhatalmazott üzenet nem jutott el a pogányokhoz, akik azok, akik nem engedelmeskednek az evangéliumnak a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején. Az a Pünkösdkor felhatalmazott üzenet az ősi Izráelhez jutott el, amely még további három és fél évig végső kegyelmi idejében volt.

Hetven hét rendeltetett a te népedre és a te szent városodra, hogy véget vessenek a törvényszegésnek, és befejezzék a bűnt, és engesztelést szerezzenek a hamisságért, és elhozzák az örök igazságot, és pecséttel megerősítsék a látomást és a próféciát, és felkenjék a Szentek Szentjét. Dániel 9:24.

A pünkösdkor erővel felruházott üzenet csak Istvánnak a 34. évben történt megkövezése után jutott el azokhoz, akik nem engedelmeskedtek az evangéliumnak. White testvérnő gyakran utal erre a tényre.

„Azután így szólt az angyal: »És egy héten át [hét évig] sokakkal megerősíti a szövetséget.« A Megváltó szolgálatának megkezdése után hét éven át az evangéliumot különösképpen a zsidóknak kellett hirdetni; három és fél évig maga Krisztus által, azután pedig az apostolok által. »A hét közepén véget vet a véresáldozatnak és az ételáldozatnak.« Dániel 9:27. Kr. u. 31 tavaszán Krisztus, az igazi áldozat, feláldoztatott a Golgotán. Ekkor a templom kárpitja kettéhasadt, jelezve, hogy az áldozati szolgálat szentsége és jelentősége megszűnt. Elérkezett az ideje annak, hogy a földi véresáldozat és ételáldozat véget érjen.

„Az az egy hét — hét esztendő — Kr. u. 34-ben ért véget. Ekkor István megkövezése által a zsidók véglegesen megpecsételték az evangélium elutasítását; a tanítványok pedig, akik az üldözés következtében szétszóródtak, »mindenfelé jártak, hirdetve az igét« (ApCsel 8:4); és röviddel ezután Saul, az üldöző, megtért, és Pállá lett, a pogányok apostolává.” Jézus élete, 233.

Az az üzenet, amely Krisztus feltámadása után ötven nappal, pünkösdkor nyert erőt, összhangban áll a vasárnaptörvénnyel, amikor az evangélium Babilonból hívja ki Krisztus másik nyáját; mégsem a kereszttől számított három és fél évig történt meg, hogy a zsidók „végleg megpecsételték az evangélium elutasítását”, és az üzenet ezután a pogányokhoz ment, akik akkor azok voltak, akik nem engedelmeskedtek az evangéliumnak. A látszólagos ellentmondást tovább fokozza az azonosítás, miszerint Kr. u. 34-ben a zsidók megpecsételték az evangélium elutasítását, mert White testvérnő másként mondja.

„Mivel az egész szertartási rend Krisztus jelképe volt, Nélküle semmi értéke sem volt. Amikor a zsidók Krisztus elutasítását azzal pecsételték meg, hogy halálra adták Őt, elvetettek mindent, ami a templomnak és szolgálatainak jelentőséget adott. Szent volta eltávozott. Pusztulásra volt ítélve. Attól a naptól fogva az áldozati felajánlások és a velük kapcsolatos szolgálat értelmetlenné váltak. Káin áldozatához hasonlóan nem fejeztek ki hitet a Megváltóban. Amikor a zsidók Krisztust halálra adták, valójában lerombolták templomukat. Amikor Krisztust megfeszítették, a templom belső kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, jelezve, hogy a nagy, végső áldozat megtörtént, és hogy az áldozati felajánlások rendszere örökre véget ért.” Jézus élete, 165.

A zsidók István megkövezésekor, vagy Krisztus keresztfénél pecsételték meg az evangélium elutasítását? Ez a látszólagos ellentmondás összefügg azzal a látszólagos ellentmondással, amely Isten hatalmának pünkösdkor történt megnyilvánulását a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel azonosítja.

A következő cikkben szándékozunk tisztázni ezt a látszólagos ellentmondást, de szeretném emlékeztetni magunkat arra, hogy e jelen vizsgálódás célja azon a tényen alapul, amelyet a próféták azonosítanak, nevezetesen hogy Isten végidei laodiceai népe nem érti az ítéletet. Időt szántunk arra, hogy áttekintsük az ítélet különböző időszakait és céljait, hogy világosan lássuk, miként találkozik egymással a vizsgálati és a végrehajtó ítélet a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél. Ahhoz, hogy meglássuk a most felvetett látszólagos ellentmondásokhoz kapcsolódó kinyilatkoztatást, szükséges volt ezen elemeket áttekinteni.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

A római katolikusok elismerik, hogy a szombat megváltoztatását az ő egyházuk vitte véghez, és éppen erre a változtatásra hivatkoznak az egyház legfőbb tekintélyének bizonyítékeként. Kijelentik, hogy amikor a protestánsok a hét első napját ünneplik szombatként, ezzel elismerik az egyház hatalmát arra, hogy isteni dolgokban törvényeket hozzon. A római egyház nem mondott le tévedhetetlenségre vonatkozó igényéről; és amikor a világ és a protestáns egyházak elfogadnak egy hamis szombatot, amelyet ő alkotott, miközben elvetik Jehova szombatját, ezzel valójában elismerik ezt az igényt. Hivatkozhatnak ugyan e változtatás tekintélyére, de érvelésük hamissága könnyen felismerhető. A pápista elég éleslátó ahhoz, hogy észrevegye: a protestánsok önmagukat ámtíják, készakarva hunyva szemet az ügy tényei fölött. Amint a vasárnap intézménye egyre nagyobb kedvezésre talál, ő örvendezik, abban a bizonyosságban, hogy az végül az egész protestáns világot Róma zászlaja alá fogja hozni.

„A szombat megváltoztatása a római egyház tekintélyének jele vagy bélyege. Azok, akik a negyedik parancsolat igényeit megértve úgy döntenek, hogy az igaz helyett a hamis szombatot tartják meg, ezáltal hódolatot adnak annak a hatalomnak, amely egyedül rendelte el azt. A fenevad bélyege a pápai szombat, amelyet a világ Isten által rendelt napja helyett elfogadott.

„Ám a vadállat bélyegének felvételére kijelölt idő, amint azt a prófécia meghatározza, még nem érkezett el. A próbatétel ideje még nem jött el. Minden egyházban vannak igaz keresztények, beleértve a római katolikus közösséget is. Senki sem kárhoztatik addig, míg világosságot nem kapott, és meg nem látta a negyedik parancsolat kötelező voltát. Ám amikor kibocsáttatik a hamis szombat megtartását kikényszerítő rendelet, és amikor a harmadik angyal hangos kiáltása figyelmezteti az embereket a vadállat és képmása imadására, a választóvonal világosan megvonatik a hamis és az igaz között. Akkor azok, akik továbbra is a törvényszegésben maradnak, homlokukon vagy kezükön veszik fel a vadállat bélyegét.”

„Gyors léptekkel közeledünk ehhez az időszakhoz. Amikor a protestáns egyházak a világi hatalommal egyesülnek, hogy egy hamis vallást támogassanak, amelynek ellenzése miatt őseik a leghevesebb üldöztetést szenvedték el, akkor a pápai szombatot egyház és állam egyesített tekintélyével fogják kikényszeríteni. Nemzeti hitehagyás következik be, amely csak nemzeti pusztulásban ér véget.” Bible Training School, 1913. február 2.